तद्दृष्ट्वा च मुनिश्रेष्ठस्तत्पराभ्यन्तरं ययौ ।
रत्नसिंहासनस्थञ्च शङ्करञ्च ददर्श सः ॥ ७ ॥
व्याघ्रचर्माम्बरधरं सस्मितं चन्द्रशेखरं ।
प्रसन्नवदनं सच्छं शान्तं श्रीमन्तमीश्वरं ॥ ८ ॥
विभूतिभूषिताङ्गञ्च परं गङ्गाजटाधरं ।
भक्तप्रियञ्च भक्तेशं ज्वलन्तं ब्रह्मतेजसा ॥ ९ ॥
त्रिनेत्रं पञ्चवक्त्रञ्च कोटिचन्द्रसमप्रभं ।
जपन्तं परमात्मानं ब्रह्म ज्योतिःसनातनं ॥ १० ॥
निर्लिप्तञ्च निरीहञ्च दातारं सर्व्वसम्पदां ।
स्वेच्छामयं सर्व्ववीजं श्रीकृष्णं प्रकृतेः परं ॥ ११ ॥
सिद्धेन्द्रैश्च मुनीन्द्रैश्च देवेन्द्रैः परिसेवितं ।
पार्श्वदप्रवरश्रेष्ठसेवितं श्वेतचामरैः ॥ १२ ॥
दुर्गासेवितपादाब्जं भद्रकालीपरिष्टुतं[2] ।
पुरतो हि वसन्तं तं स्कन्दं गणपतिं तथा ॥ १३ ॥
गले बद्ध्वा च वसनं भक्तिनम्रात्मकन्धरः ।
योगीन्द्रं स्वगुरुं शम्भुं शिरसा प्रणनाम सः ॥ १४ ॥
तुष्टाव परया भक्त्या देवर्षिर्जगतां पतिं ।
स्वगुरुञ्च पशुपतिं वेदोक्तेन स्तवेन च ॥ १५ ॥

नारद उवाच ॥

नमस्तुभ्यं जगन्नाथ मम नाथ मम प्रभो ।

---

[2] परिष्कृतं T. M.